

rettigede ejendomsudgifter, som apotekerne kan optage i apoteksregnskabet, nede på det lavest mulige niveau, og at sundhedsstyrelsen i forfølgelse af dette mål i et antal tilfælde har tilsidesat den enkelte apotekers berettigede krav på at se sine faktiske og reelle ejendomsudgifter for apotekslokalerne optaget på apoteksregnskabet. Konsekvensen har for disse apotekere været, at de af egen lomme og dermed til skade for deres private økonomi har måttet afholde den del af apotekets ejendomsudgifter, som de ikke har kunnet få godkendt hos sundhedsstyrelsen som optagelsesberettiget på apoteksregnskabet.

I nogle tilfælde har sundhedsstyrelsens forhåndstilkendegivelse om størrelsen af den husleje, som en nytiltrådt apoteker vil kunne forvente godkendt, og/eller en direkte udtalelse fra sundhedsstyrelsen om værdien af en apoteksejendom i høj grad vanskeliggjort forhandlinger om overtagelse af apoteksejendommen mellem den afgående og den tiltrædende apoteker – med en uheldig uvished for den nye apoteker til følge.

På denne baggrund skal Danmarks Apotekerforening udtale, at foreningen fortsat principielt vil kunne tiltræde anvendelsen af et markedslejeprincip. Anerkendelsen af dette princip må imidlertid forudsætte, at den konkrete huslejefastsættelse for det enkelte apotek sker i former, som giver apotekeren en rimelig sikkerhed for, at huslejen afspejler den sande markedsleje for apotekslokalerne. En fortsat ensidig fastsættelse fra sundhedsstyrelsens side af den optagelsesberettigede huslejeudgift er ikke acceptabel for apotekerne. Det forekommer foreningen, at ordet »markedsleje« efter selve sit begreb må forudsætte en egentlig objektiv og neutral vurdering af det konkrete lejeniveau, hvor enighed om dette ikke kan opnås ved forhandling mellem de involverede parter, sundhedsstyrelsen og den enkelte apoteker.

En tvist om fastsættelsen af den optagelsesberettigede huslejeudgift for det enkelte apotek er reelt en tvist mellem to parter, sundhedsstyrelsen og apotekeren.

Som tilsynsmyndighed med apotekervæsenet har sundhedsstyrelsen også det almindelige offentligtretlige ansvar for det offentliges økonomiske interesser i apoteksdriften med dets afgifts- og tilskudssystemer. På denne baggrund vil sundhedsstyrelsens embedsmænd (navnlig i sparetider) se sig kaldet til

at søge blandt andet de lovbestemte apotekstilskud begrænset mest muligt. Dette kan blandt andet ske – og sker faktisk – gennem en politik, som søger at holde den optagelsesberettigede huslejeudgift for apotekslokaler nede. Det er – som foran nævnt – foreningens opfattelse, at sundhedsstyrelsen i sine bestræbelser for at tilgodese det offentliges økonomiske interesser er gået de enkelte apotekers rettigheder for nær.

Dette er næppe enestående. Andre myndigheder har til opgave på andre områder at varetage det offentliges økonomiske interesser. Finans- og skatteministeriernes opgaver varetager de offentlige økonomiske interesser over for borgerne. De offentlige anlægsmyndigheders opgave i ekspropriationssager er ligeledes at varetage det offentliges økonomiske interesser.

Danmarks Apotekerforening skal naturligvis ikke bestride eller forklejnne sundhedsstyrelsens opgaver i forbindelse med sundhedsvæsenets, herunder apotekervæsenets økonomi. Men af dette almindelige administrative ansvar for dette forvaltningsområde og dets økonomi følger ikke, at sundhedsstyrelsen bør have kompetence til at afgøre økonomiske tvister mellem sundhedsstyrelsen selv og den enkelte apoteker. Tværtimod – sundhedsstyrelsen er på grund af sine administrative funktioner i realiteten part i en sag om huslejefastsættelsen i et apotek og bør derfor ikke ensidigt kunne »dømme i tvisten«.

Den anden part er den enkelte apoteker. Det er Danmarks Apotekerforening magtpåliggende at understrege, at apotekeren ikke i en sag om godkendelse af en huslejeudgift som optagelsesberettiget på apoteksregnskabet kan betragtes som en »ansøger«. Apotekeren har efter apotekerlovens §§ 36–37 ret til at udgiftsføre på apotekets regnskab alle faktisk afholdte udgifter og omkostninger ved apotekets drift, herunder de ejendomsudgifter, som med rette kan henføres til apotekslokalerne. Apotekeren har således efter loven et retskrav på at se sine ejendomsudgifter til apotekslokalerne optaget på apoteksregnskabet og at se afgifter og tilskud beregnet på grundlag heraf.

En tvist om størrelsen af den konkrete optagelsesberettigede huslejeudgift for det enkelte apotek vil derfor i reglen vedrøre ét af to forhold: Dels kan der være uenighed om faktiske forhold som f.eks. det for det pågæl-